

INMUGURIRI

REVISTĂ LITERARĂ ARTISTICĂ-SOCIALĂ

SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

COMITETUL DE REDACȚIE:

PETRE GEORGESCU, G. DANDESCU, ION LUNGU, N. CHERTIC,
I. VASILE, V. COBAN, M. HAVRIȘ, M. ȘERBAN, I. FERESUARIU

Redacția și Administrația:

MIHAIL HAVRIȘ
PIATRA-NEAMȚ
Strada Coman No. 2

◆ APARE
LUNAR ◆

ABONAMENTUL :

De sprijin	300 lei anual
Particulari	80. " "
Elevi	70 " "

«Mult pot puținii buni
împreună».

Miron Costin

CUPRINSUL:

Cuvânt înainte	Redacția
La Paști (poezie)	G. Coșbuc
Rădășeni	Serafim Ionescu
De sepulcro	P. Georgescu
Inchinare D-lui M. Sadoveanu (poezie)	M. Șerban
Christos a Inviat (poezie)	Vasile Coban
La Inviere	Marin Dumbravă
Scrisoare (poezie)	R. Zarian
I. Dragoslav	M. H. Delabaia
Epigramă	Rigos
Fălticenii Culturali :	Gordian
Informațiuni.— Poșta Redacției.	

nr. 24546

MOTTO :

mută acasă.

„Dorința mea a fost tot-d'a-una de a vedea pe acei cari își iubesc țara legați între dânșii prin o comunitate de idei și de principii, iar nu prin interese de partid, prin cabale cari nu pot avea alt rezultat de cât de a face pe Români să pășească din decepțiune în decepțiune și a-i arunca într'un scepticism politic care poate avea cele mai fatale consecințe“.

ION GHICA

Cuvânt înainte...

Noi, acei, care prin rândurile de față, voim să facem o destăinuire, sau mai bine-zis o „profesiune de credință“, ar trebui să ne mirăm singuri : cum de-a mai rămas în sufletul nostru un dram din entuziasmul și pornirea care te îndeamnă la înfăptuiri ce reprezintă un simbol și un îndemn, față de materialismul feroce și politicianismul atotputernic !...

„Înmuguriri“ este produsul unui idealism sincer și senin.

Pornind la drum, ne-am zis tradiționalul „Doamne-ajută“ – cuvânt rostit de orice bun creștin ce vrea să înfăptuiască ceva – și aceasta ne-a infiltrat în suflet credința în izbândă.

Am pornit la un drum greu, pe care-l vom străbate până la capăt, învingând piedecile inerente.

Știm care este soarta revistelor provinciale, care apar câteva numere, pentru a dispărea apoi întocmai ca acei meteori ce vin din neant și trecând prin atmosfera lumii noastre, se aprind o clipă și apoi se sting.

Dar, cum în sufletul nostru clocotește dragostea de a înfăptui și cum „înmuguririle“ noastre sunt un simbol, o expresie a unor suflete, care mai presus de ban au drept crez „mulțumirea sufletească“, – noi apărăm azi cu „Înmuguriri“ bazați pe puterea noastră de muncă.

BIBLIOTECA
DOCUMENTARĂ
GRAȘUL PIATRA NE...

Și, noi vom face literatură. Nu vom fi adepții nici-unei școli literare. Fiecare va fi bine primit în mijlocul nostru cu ceeace va fi în stare să producă.

Iar dacă avem și noi vre-o dorință, poate pretenție, este ca să ni se aducă „dacă nu lucruri bune, cel puțin onorabile.“

Titlul de „Inmuguriri“ al revistei noastre a fost ales înadins; dar, noi gândim că mugurii de azi, vor crește și crescând, vor da prin trecerea vremii, roade mai frumoase.

De aceea să nu irosim în zadar focul sacru al tinereții; să căutăm a-l folosi și întreține cu pricepere, măsură și modestie, căci numai astfel vom isbuti ca mugurii de azi să-și dea roadele de mâine.

«INMUGURIRI»

LA PAȘTI

Prin pomi e ciripit și cânt,
Văzduhu-i plin de-un roșu soare
Și săleuile'n albă floare —
E pace în cer și pe pământ.
Răsufnul cald al primăverii
Adus-a zilele Invierii

Și cât e de frumos în sat!
Crestinii vin tăcuți din vale
Și doi, de scîntănesc în cale,
Iși zie: Hristos a înviat!
Și râde-arăta sărbătoare
Din chipul lor cel ars de soare!

Și-un vânt, de-abia clătîmător,
Soptește prin văzduh cuvinte:
— E glasul celor din morminte,
E sgonotul zburării lor!
Și pomii frunțile-și scoboră,
Că Duhul Sfânt prin aer zboară.

E liniște. Și din altar,
Cîntărea în stiluri repetate.
Departe pînă'n văi străbate —
Și clopotele cîntă rar:
Ah, Doamne! Să le-auzi din vale
Cum rîd a drag și plîng a jale!

Biserica pe deal, mai sus,
E plină astăzi de lumină.
Cîntreaga lume este plină
De-acelaș gînd din cer adas:
În lupta noastră ne e soarta
Și viața este tot, nu moartea.

Pe deal, se suc'nețîșor
Neveste tinere și fete,
Bătrîni cu iarna vieții în plete;
Și'ncet, în urma tuturor,
Vezi șovăind căte o bătrînă
Cu mieul ei nepot de mână...

Ah, iar în minte mi-ai venit
Tu, mama micilor copile!
Eu știu că și'n aceste zile
Tu plîngi pe-al tău copil dorit!
La zîmbet cerul azi ne chiamă
Sunt Paștele! Nu plînge mamă!

G. COȘBUC

Christos a înviat!

Azi, cu ocazia Sfintelor Paști, dorim tuturor cititorilor, sărbători fericite, sănătate și noroc.

Fie ca dragostea, speranța și pacea să sălășluiască în inimile tuturor.

„INMUGURIRI“

RĂDĂȘENI*)

de † SERAFIM IONESCU

Ce mă îndrituește să vorbesc despre Rădășeni?... (Dragostea din trecut 1887 – 1893).

Vechimea. Epoca de piatră. – Cetățuia. – Codrii din împrejurimi.

Origina numelui. Unii cred că de la rădăcina „perilor“ și mai ales a „perjilor“ vine porecla lor de „Perjerii“. Adevărul este că numele satului este venit de la Răzeși. Sufixul „eni“... „Budeni“ dela „Buda“. Să se caute : Rădești, Rădășești sau, mai lesne, vr'un „Răzeși“ oarecare, căci de obârșie, după cum se va vedea, Rădășeneni sunt răzeși, foști „darabani domnești“.

De altfel, talia (trupul lor cel falnic) portul, hărnicia, curățenia, spiritul de economie și negustorie, cât și cultura de veacuri a livezilor de pomi roditori, sunt destule dovezi care-i deosibesc cu totul de localnicii de prin împrejurimi. Încă ceva. Judecățile îndelungi purtate cu atâta tenacitate cu călugării din mănăstirea Slatina, sunt o dovadă de apucătură răzășească.

Așezarea Rădășenilor aci însă, s'a făcut cu mult înainte de Alexandru cel Bun, deci dela 1400; iar cel d'ntâi document în care se pomenește despre Rădășeni, se află în arhiva de la Moscova.

În anul 6932 dela facerea lumii, pe care cei vechi o socoteau cu 5508 ani înainte de Nașterea Mântuitorului, deci ar veni la 1424 după Christos, luna Februarie în 16, Alexandru cel Bun dăruiește lui Popa Iuga satul Buciumeni, megieșit cu

*) Este o frumoasă povestire în adevăratul grai românesc și de cinstea condeului lui Serafim Ionescu, care a scânteiat numai adevăruri și lucruri utile luminării popoului. Rădășeni este un sat în județul Baia, care prin livezile cu pomi roditori și cu gospodari ce nu fac de cât cinste neamului și țării.

Neobositul părinte sufletesc și luminător Serafim Ionescu, — de la a cărui regretabilă despărțire dintre acei ce l-au iubit cu adevărat ca pe un părinte, nu sunt de cât 2 ani, prin cercetările sale fructuoase și datorite talentului său scânteiilor de a scrie pe înțelesul tuturor, ne-a dat prin descrierea Rădășenilor o pagină destul de însemnată din istoria satelor.

Am putea zice că e și o pagină din istoria țării.. căci toate fazele istorice din împrejurimile locurilor Băiei și Rădășenilor, descrise așa de curgător, nu sunt de cât o mărturie a adevărurilor istorice în decursul veacurilor, bazate pe documente și cari nu au putut fi date la lumină de cât de acel neobosit cercetător cu dragoste de țară și neam, care a fost Serafim Ionescu.

Mulțumim Doamnei Serafim Ionescu — și D-sa o scriitoare și bună româncă — pentru că a binevoit să ne pună la dispoziție acest prețios document istoric, bazat pe cercetări lungi și pe o muncă perseverentă fără de vre-un interes personal, ci numai de cel național.

Rădășeni. Acest document „s'au tălmăcit depe ispisocul sârbesc de Gheorghe Evloghie Dascălu, la 1785, lunie 9“. El poartă o pecete mare, cât un fund de taler.

Pân'aproape de moartea bătrânului răzeș Vasile Diaconu, din Buciumeni, se afla în păstrarea sa. Eu l-am văzut, cetit și

† SERAFIM IONESCU

fotografiat. Prețiosul document este acum în muzeul Sucevei din Fălticeni, muzeul întocmit prin strădania d-lui profesor V. Ciurea.

Printr'un alt hrisov, din 1434, deci după zece ani, Ștefan,

fiul lui Alexandru Vodă, întărește din nou stăpânirea lui Popa Iuga asupra satului Buciumeni *de lângă Rădășeni*; iar, după un alt an, adică în 1435, Ilieș și Ștefan Vodă, ambii fii ai lui Alexandru cel Bun, întăresc din nou „Protopopului Iuga“ satul Buciumeni și o parte din Rădășeni. Același lucru se mai statornicește și printr'un alt hrisov din 1439.

În 1492 Ștefan Vodă face actul vânzarea moșiei Fălticeniei Vechi.

Alte documente, care să ne vorbească despre Rădășeni, n'am mai aflat până la 1723 Iunie 20, când locuitorii din Bosaștea și Lămășeni dau mărturie către Vodă Mih. Racoviță cu privire la judecata „răzeșilor din Rădășeni“ cu călugării mănăstirii Slatina, carii le răsluiseră moșia și-i pusese în boeresc.

O altă dovadă că Rădășenii erau răzeși ne-o dă o anafură către Nec. Mavrocordat, din 1743, Aprilie 20, deci după 20 ani, prin care se zice că Ștefan Tomșa, fiindcă învățase carte la școala preotească din Rădășeni, a dăruit acestora o bucată din trupul moșiei Târgului Baia.

După 7 ani, la 28 Oct. 1750, printr'o altă anafură către Const. Racoviță Vodă se spune că Rădășenii au fost „dara-bani domnești“ și că, în a doua domnie a lui Vasile Lupu Vodă au fost închinați Mon. Slatina; dar, în același an, judecata Divanului nu dă dreptate nici mănăstirii, nici Rădășenilor, căci se zice: „s'au făcut așezare într'acest chip, adică de tot omul ca să se facă câte o falce de fân pe an, să o dea gata și să ducă și câte o podvadă de pâne la mănăstire și iarăși într'o zi să cosească cu toții o clacă de fân și acel fân să-l ridice țiganii mănăstirii și iarăși, la o moară ce are Sf. mănăstire la Borghinești pe Șomuz (de bună samă că moara dela fostul iaz al Călugărului) când ar trebui a seiezi să iasă cu toții să tocmiască...“ Așa dar, era o simplă împăcaciune, căci moșia rămânea a Rădășenilor.

Nu trec însă de cât doi ani, pentrucă în Mai, 1752. o altă hotărâre a boerilor judecători (de bună samă aghezmuiți ori tămăiați de călugări) să dea dreptul de stăpânire monastirei Slatina, atât asupra „moșiei Rădășeni, cât și asupra oamenilor ce s'au aflat acolo șezători pe acea moșie“ spunându-se cu totul altceva, că fusese dată mănăstirii de către Al. Vodă Lăpușeanul; iar Rădășenii au susținut că moșia e a lor din bătrâni și că numai oamenii ar fi fost dați în slujba mănăstirii, nu și moșia.

Dar judecata nu se oprește aci. — Ea urmează până la 1765, Iunie 3, când Grig. Ghica Vodă, hotărăște că moșia Ră-

dășeni este „dreaptă moșie a mănăstirii Siatina“ și, în aceeași zi și an, acelaș Voevod poruncește să se rupă cărțile ce aveau locuitorii din Rădășeni ca drept de proprietate. — Se vede că porunca nu s'a putut aduce la îndeplinire; căci, după alți trei ani, la 30 Ghenar, 1768, Grig. Calimach dă din nou poruncă de a se rupe acele cărți.

În 1803, Rădășeneni pierduseră toate drepturile asupra moșiei; căci catagrafia, făcută în acel an, zice: „Rădășenii a M-rei Slatina numără 201 linzi (birnici) plătind 4212 lei bir anual, ocupați cu lucrul pământului și poame“.

Ceia ce n'au putut face însă Rădășeneni prin judecăți, au săvârșit prin hărnicia lor; căci azi nu numai întreaga moșie răzășească din trecut, dar și pământurile de prin împrejurimi, ca: Valea Vișinului, parte din Lămășeni și altele au trecut sub stăpânirea lor, fiind rescumpărate cu sudoarea frunților și bătătura palmelor lor. — Aceasta, ca și altele, sunt fapte ce vă fac cinste, dragi Rădășeneni.

Dacă ne întoarcem cu gândul asupra diferitelor întâmplări din trecutul istoric, petrecute prin aceste meleaguri, am putea aminti următoarele:

(continuare în numărul viitor)

SCRISOARE...

Și dacă nu-mi ești prieten, tu mâna nu-mi întinde,

Căci mâna ta, e mâna lui Iuda vânzătorul...

Mai bine dă în mine de-adreptul cu piciorul,

Căci e mișel acela ce pe ascuns te vinde.

De-ce nu-mi spui în față și'ncerci mereu a prinde,

În pânză de paianjen, paianjenul ce-o toarce?

Când propria ta cursă, odată te-a cuprinde,

Ți-i aminti proverbul: «*blestemul se întoarce!*».

Eu îți rămân tot prieten și te socot tot frate,

În inimă-mi rămâne un loc și pentru tine;

Se vor sfârși odată nimicurile toate,

Căci orice rău, cu vremea, la vechea-i matcă vine!..

Inchinare

D-lui Mihail Sadoveanu

Bătrâne Teofile, îți mai aduci aminte
De-o dragoste'n florită „La noi, în Viișoară? !...
Brodai, cu drag, atuncea, pe-un fir de viers, cuvinte
Și se juca șăgalnic, prin huciuri, primăvara.

Ca „Frunzele 'n furtună“ „Dureri înăbușite“
Infiripau povestea cu „Oameni ca din lună“...
„Demonul tinereții“ chiar „Floarei ofilite“
Din „Cântul amintirei“ îi împletea cunună.

La „Crâșma lui Moș-Precu“ din zori și până 'n seară
„Umilii mei prieteni“, de „Intâmplări ciudate“
Vorbesc, trudiți, în șoptă; spun, ei, c'odinioară
S'au veștejit copacii „Dumbrăvii minunate“.

Dar când solomonarii din „Depărtări“ senine
Chemat-au vântul nopții, din fund cât ochiul vede
S'au strâns în grabă norii,... și 'n loc de mărăcine
Au răsărit în preajmă flori albe și legende...

Și azi ca și atuncea sunt „Vremari de bejenii“
La „Hanul (din răscruce) al Ancăi“ se svonește
Că s'au pornit de ducă, în lume, „Bordeenii“
Că nu mai pot să'ndure, durerea, lor ce crește,

Ca'n „Vremea Ducăi-Vodă“ s'avântă „Șoimii“ 'n luptă
Iar „Simfonia morții“, pe „File 'n sângerate“
Și 'nscris melodia... — și umbre ce cuvântă, —
Șoimaru și Potcoavă, — renasc povești uitate.

Uscate „Foi de toamnă“ se scutură pe cale
Ca 'n „Povestiri de seară“ tresare'n suflet plânsul;
Un „Cocostârc albastru“, plutește 'n zări, — agale, —
Ducând în — „Spre Emaus“, salutul meu cu dânsul.

MIHAIL ȘERBAN-CRÂNGU

LA INVIERE

de MARIN DUMBRĂVĂ

Nu peste mult se împlinesc două mii de ani de când omenirea serbează cu sfințenie, în fiecare an, învierea lui Christos.

Ce sublim sună acest cuvânt „învierea“! Ce sărbătoare înălțătoare! Domnul Nostru Iisus Christos înviază și de astă dată ca un părinte cu adevărat cerese, se adresează prin gura atâtor apostoli cu acel drăgăstos și însemnat cuvânt de: „Pace vouă“...

Atunci, la înviere, părțile rele din sufletul omenesc dispar sau sunt înăbușite de sentimentele acelea curate de iubire, înfrățire, dreptate și pace, cari iau loc în inima creștinului adevărat.

Iisus Christos a propăvăduit religia creștină care constă, în primul rând, în „iubirea între oameni“.

Acesta a fost idealul său suprem, aceasta era ținta vieții sale pământești ce era dela Tatăl și pe care și-a sacrificat-o pentru a da lumii „mântuirea“, prin întronarea religiei creștine.

Dumnezeese sacrificiu... demn numai de fiul Domnului.

„Învierea“, triumful adevărului asupra minciunii: a dreptății asupra nedreptății; a științei asupra ignoranței, simbolizat prin poezica înviere a Mântuitorului, se sărbătorește cu mare sfințenie de tot ce e creștin cu adevărat....

„Christos a înviat!“ răsună din milioane de piepturi,—„Adevărat că a înviat!“ se răspunde cu credințe mântuitoare.

De veacuri nenumărate, acest adagio se repetă de milioanele de buze și e poate singura și cea mai nimerită ocazie când omenirea, sustrasă pe de-a întregul din făgașul de meschinerii, de combinațiuni egoiste și de imoralitate, planează într'o sferă spirituală,—mai ideală,—dând cu sufletele curate și înrouate de roua credinței, tot ce este al Cezarului, prin acea reeunoaștere nepărtinită de nici un gând nebunatic, meritele incontestabile ale aceluia care Și-a sacrificat viața pentru izbăvirea omenirii din păcat.

...Mă gândesc la idealistii de astăzi, puținii oameni cari mai au un ideal în viață. Câți dintre ei își împlinesc acest ideal? Mai niciunul. Întâi pentrucă cea mai mare parte dintre ei—care au avânt, dar n'au și un creier echilibrant—nu știu să muncească pentru realizarea idealului, oricare ar fi el. Ceilalți—cari sunt mai rari—sunt cei care ar putea să ajungă la ținta idealului, însă din cauza obstacolelor ce i se pun în cale, își pierd speranța și devin pesimiști suferinzi. Aceștia sunt de plâns, căci atunci când puteau să fie de folos, cad răniți în mijloc de drum.

Idealiști sunt..., dar aceștia sunt ambițioșii care luptă pentru glorie personală.

Iisus Christos rămâne singurul idealist, care a reușit să se despoaie de orice interes sau vanitate.

Cea mai puternică dovadă de idealism o găsim numai la Iisus Christos. Deci, cei porniți spre a lupta pentru idealism, să luăm exemplul dela El 1 icoana Lui; învățăturile și laptele Lui să le aveți întotdeauna în suflet, și atunci veți putea spera în izbândă...

Și în preajma sfintelor sărbători ale Pastelor, simt datoria de a mă adresa celor noștri cu cuvintele cele mai sincere :

„Bogați și săraci, tineri și bătrâni, să uităm măcar în aceste momente — când sărbătorim Învierea Mântuitorului sufletelor noastre — necazurile trecutului; să ne încredem în speranțele ce ne oferă necunoscutul viitor, și transportându-ne de solemnitatea prezentului, să turnăm balsam alinător peste rănile noastre sufletești, cugetând acum, ca și în orice clipă a vieții noastre pământești, cu toții deopotrivă, că Iisus Christos a suferit mai mult ca toți din noi și, ori câtă durere am avea în viața aceasta, dacă ne-am făcut datoria de adevărați oameni creștini, suntem mângâiați, căci binele societății — și către orice semen al nostru — e mai presus de acel al propriei noastre ființe.

Mângâiați și cu sufletele senine, cu mintea sus... acolo... unde împărătește Tatăl cel Prea Milostiv și cu Fiul Său cel prea blând și îndurător care și-a îndeplinit pe de-a întregul misiunea de a ne mântui din păcat, să strigăm cu toții într-o voce! „Christos a Înviat“

M. DUMBRAVĂ

EPIGRAMĂ

Amicului I. I. aspirant la un post
de Diriginte P. T. T.

**Zău, îți pierzi ori-ce măsură,
Voind șef a fi'n tot ceasul...
Uși o veche'nvăjătură
Să, ... nu-l rău să-ți măsurî nasul.**

RIGOS

Cristos a înviat

Isus, zdrobit în suflet, cu ochi de lacrimi plini,
Și-alese loc de rugă, grădina cu măslini.
Nu după multă vreme, când l'au surprins ostașii,
În spre calvar cuminte, puteau să-l poarte pașii.
— Fiți liniștiți în umbră, apostoli ai ideii!
Toți cei ce's mici la suflet, o fac pe fariseii
Neperitoare-i mintea, în cușca de pământ,
Adevărata viață, răsare din mormânt.
Deci azi, precum se știe de prin străbune pravili,
A triumfat lumina ce nu cunoaște stavili.
E'n sărbătoare globul din miazănoapte 'n sud,
Săracul și bogatul, cel slab și cu cel crud
Dau mâna; iar dreptatea, pitită'n umbra morții,
Surâde azi și-acelor ce șed sub biciul sorții.
Departe de cărarea ispitei spre păcat,
Strigăm cu bucurie: Christos, a înviat!

VASILE COBAN—IAȘI

„Cântarea-i mângâierea celor ce pătimesc“.

D. PETRINO

DE SEPULCRO...

de P. GEORGESCU

Un spectacol, la care omenirea asistă ca la o dramă, înfrigurată însă de consecințele ei, se desfășură într-una din țările, ce înainte dicta ca mare putere în concertul european și contrabalansa acțiunile, chiar în cel mondial.

Menită altă dată, prin întinderea ei, cu ținuturi încă nepătrunse, cu poporul său numeros, să fie în fruntea forțelor vitale, își schimbă de odată, în mersul său, orbita după care obișnuia a se conduce regimul mondial.

O paradoxă a tuturor concepțiilor de stat, necunoscută până acum, îndrumează acest colos spre un ce necunoscut pentru întreaga lume, obișnuită să nu iasă din făgașul unui mers evolutiv.

Popor de temperament mistic ce-i dă nuanța de blândețe, păzitor al credinții ce îi infiltrase disciplina, își apoteozase stăpânul pân'la divinitate.

Sub țări capabili sau incapabili, guvernați chiar și de împărăteșe, își apropiase popoare, își impusese voința.

În continuă luptă de-a lungul veacurilor în Asia ca și în Europa, pravoslavnică Rusie, stăvilise hoard-le musuhuane ce căutau să sugrume creștinismul.

Apusul, luptase și el cu islamismul; dar neputându-l doborî s'a resemnat, lăsându-l să se întindă în orient, unde întâlni rezistența moscovită, care ori și ce s-ar zice, de-și condusă de interese, a fost apărătoarea creștinilor.

Și când diplomația austriacă după întvederea de la Kerson în 1781, afirma contelui De Segur, ambasador la Petersburg, cu privire la soarta Constantinopolului, în caz de împărțire a Turciei, că mai bine preferă să vadă turbanele musulmane ca stăpâne ale acestei cetăți, decât căciulele cazacilor lui Milloradovici, evidenția în de ajuns la ce prestigiu ridicase acest popor imperiu lor; și cât de temut devenise chiar pentru puterile, ce dețineau o parte din hegemonia europeană pe acele timpuri.

Deprinși, ca pierderea ostașilor în lupte să nu impresioneze ca număr, tot'dauna având cu ce-i înlocui, le-a fost comod să lupte și pentru interese și pentru idei.

Când în 1789 popoarele Europei plecară coalizate contra

Franței ca să pedepsească această țară, pentru că-și omorâse regele și revoluția varsase mult sânge, suprimând chiar religia, Rusia impulsionase formarea acestei expediții, și apoi în cursul întregii epocii Napoleoniene, o vedem în toate cualițiile, începând cu Austerlitz, și urmând șirul marilor lupte de la Eylau, Friedland, cu sdrobirea armatei franceze la 1812 în memorabila-i retragere, ca să continue apoi în bătăliile de la Lutzen, Bautzen, Dresda, Leipzig, Waterloo și stârșind ast-fel cu intrarea în Paris la 1815.

Și când în războiul mondial, cu tot streinismul care deținea o mare parte a directivelor de conducere în armată pătrunsesse pe teritoriul german la Königsberg, cu toate hecatombele de la lacurile mazuriene și cu marea bătălie de la Tanenberg, iar în Austria până la Przemil (citește Semisl) ei au fost singurii cari au contribuit în 1914 la încetenirea ofensivei germane și oprirea lor la Marna, prin deslucarea trupelor ce a trebuit s'o facă spre a le arunca pe frontul din Prusia orientală.

Dar dacă în decursul vremurilor acest popor s'a străduit prin sfortări și suferinți să dea cărmuitorilor lor forța de temut, iar în războiul mondial, să atragă forțele germane spre a stabili un echilibru de arme pentru aliații săi, el nu și-a mai terminat ca în vremurile dinainte, cu acea aureolă, acțiunea lor militară.

În speranța gășirei unor libertăți pe care acest popor nu le înțelegea, amagit de mirajuri, tocmai în timpul când, dintre toți cărmuitorii ce-i avusese, singurul acesta din urmă le dăduse speranța libertăților constituționale, el, sub care luase ființă Duma, el, care dintre toți monarhii propusese dezarmarea și după a cărui dorință se înființase tribunalul arbitrar pentru pace de la Haga ce avea menirea bine făcătoare pentru întreaga lume.

O furie desmățată cuprinsese pe acest popor, el care în 1914 ceruse și era pentru război, în 1917, toate cauzele dezastrelui, le aruncă asupra cărmuitorului și ca urmare îl sacrifică, crezând că va obține o stare de lucruri cu mult mai bună care de alt-fel numai rea nu fusese, dacă ar fi știut-o cum este acum.

Un Crist a fost sacrificat și poporul său necredincios s-a împrăștiat; a avut această grație....

Dar sacrificarea cărmuitorului apoteozat altă dată până a divinitate a făcut ca poporul rus să-și ducă calvarul de suferință închiși, ca într'un zid chinezesc ne având nici macar grația de a se împrăștia în lume.

...Pentru individ puterea legilor naturii în strânsa lor cohesiune, îi este imposibil a ști ce este; îi simte însă efectele cu repercusiunea lor. Forța naturii pare ca și individul: Nu voește să-și întindă discernământul asupra trecutului, munca și sforțările anterioare nu-ți salvează greșala din prezent.

Ea se oprește aci, și-ți aplică sancțiunea.

Să fie pentru acest popor o forță necunoscută, ca acum aproape două mii de ani, când dintr'un mormânt, un întreg popor a suferit împrăștiat în lume?...

Analogia pare a face să se creadă, tocmai în aceste zile, că da... *ar fi din mormânt.*

PETRE GEORGESCU

27 Aprilie 1932, Piatra-Neamț

FĂLTICENII CULTURALI

Se împlinesc unsprezece ani de când s'a pus bază „Casei Naționale” din orașul nostru. Cam de acelaș număr de ani, trăiesc și sporesc — spre nenorocul nostru — o sumă de societăți cu scopuri cari mai de cari mai antinaționale.

Desigur, se aștepta cu ardoare ca să se puie începutul unei acțiuni cu caracter eminent național. Inițiativa laudabilă a fost luată de o mână de buni români în fruntea cărora se află ilustra personalitate a orașului nostru, domnul avocat Epaminonda Toariu. Adevărații „cranici providențiali” activează intens și neobosiți pe ogorul sănătos al naționalismului.

În acest scop, „Casa Națională” din Fălticeni a dat și dă săptămânal șezători cari au un program minumat și variat alcătuit de către domnul profesor doctor Fâșcu.

Conferențieri distinși, tineretul care recitează impecabil poezii naționale, filmele instructive însoțite

de muzica admirabil condusă de talentatul tânăr Aurel Butnaru, excită tot interesul publicului.

Acțiunea „Casei Naționale” o considerăm binevenită și o salutăm cu toată dragostea creștinească.

La concursul propus de domnul Președinte al „Casei Naționale” au răspuns mulți tineri cu lucrarea: „Casa Națională din Fălticeni și necesitatea ei”. Dintre toate lucrările, domnul Traian Popovici a fost întâiul premiat. Condițiunile expuse de „Casa Națională” la publicarea acestui concurs, au fost complect satisfăcute astfel că lucrarea sus arătată a fost clasată „întâia” cu mențiunea „foarte bine” și acordându-se tot odată și suma de 300 lei. Celelalte serieri au fost deasemeni premiate cu bani sau cărți utile.

(Regretăm că din lipsă de spațiu vom fi nevoiți a lăsa pentru Nr. 2 care va apărea în Mai, lucrarea d-lui Traian Popovici, — ce o vom publica-o atunci în întregime. Redacția).

Gordian

† I. DRAGOSLAV

4 Mai 1928 în vârstă de 50 ani.

Bunătatea unui om, e cea mai strălucită podoabă din lume. Bunătatea aparține ființei superioare omului, și dintre aceștia, omului de rasă.

Ion Dragoslav, îmi apare în minte, așa după cum ni-l descrie Ilario Chendi în „Schite de critică literară“. „Interesant ca făptură și ca scriitor, cu fața bălaie de o bătrânețe prematură; când începea să-ți vorbească, vedea numai de cât, că știe multe, că purta cu sine fapte și amănunte cu grămada, pe cari le știe rânduie cu limeziune“.

La 4 Mai 1932, se împlinesc 4 ani dela moartea lui.

Scriitor Fălticenean, nu seamănă cu nimeni din literatura noastră. Este de un originalism puternic în toată accepțiunea cuvântului...

D-l Dragomirescu a spus că povestitorul Dragoslav, se ridică în opera sa „Facerea lumii“ în mod firesc și simplu, până la sublim și că ne înfioară cu puterea viziunii sale.

So împlinesc 4 ani, de când el nu mai e cu noi.

În cimitirul dela Opreși, odihnesc oasele aceluia care ne-a cântat în originalitatea limbii, frumusețile naturii ce ne înconjoară, lăsându-ne paginile cele mai strălucitoare, de a căror originalitate nu va uita să vorbească viitorul.

Fălticineni, nu uitați, trebuie să fim mândri și deci să-i reinprospătăm memoria.

M. H. DELABAIA

INFORMAȚIUNI

În N-rul viitor al revistei noastre vom publica un studiu asupra filosofiei lui Conta și câteva fragmente mai caracteristice din opera sa.

Căutăm corespondenți inteligenți și harnici, care să ne țină în curent cu mișcarea culturală și care să poată răspândi revista noastră.

Timpurile grele nu ne permit să tipărim revista noastră în condițiuni mai bune, hârtia și tiparul fiind foarte scumpe.

Mulțumim din inimă tuturor oamenilor de bine cari ne-au sprijinit moralicește!

N-rul viitor al revistei va apare în Mai a. c.

POȘTA REDAȚIEI

D-lui Ion Lungu, Fălticeni – am primit articolele trimise de Dvs. însă sosindu-ne prea târziu nu am avut putința să facem loc la nici unul. Regretăm! Pentru numerele viitoare.

Mulțumim pentru sprijinul dat „Inmuguririlor“

D-lui Vasile Coban, Iași și D-lui Ioan Vasile, Fălticeni. Nu avem cuvinte destule de a vă mulțumi pentru ajutorul trimis „Inmuguririlor“.

Mai trimiteți, articole.

Vă rugăm să ne câștigați abonați.

Mihail Șerban, Fălticeni! Mulțumim pentru munca depusă cu atâta dragoste și stăruință pentru a vedea și D-v. „Inmuguririle“ la drumul bun și neted.

Mai trimiteți!

Aurel Bârsan și Ion Diaconescu, Fălticeni. Cu regret, în numerele viitoare!

Spațiul numărului prim..... a fost de mult ocupat.

Trimiteți articole din timp, scrise pe o singură pagină, citeț și curgător.

C I T I Ț I
și răspândiți

RE V I S T A
ROMANEASCĂ

„INMUGURIRI“

De vom avea fonduri – și asta numai prin căpătarea cât mai multor abonamente – vom apărea bilunar...și cu pagini mai multe.

Redacția

IMPRIMERIA JUDETULUI
NEAMT

renovată după ultimile
cerinți moderne cu ma-
șini și litere noi
execută : prompt
efin și artistic ori-ce
:-: lucrări de :-:

TIPOGRAFIE

ȘI DE

LEGĂTORIE

DE CĂRȚI

PIATRA — NEAMȚ
STR. ALEXANDRU CEL BUN 36

Rugăm călduros pe toți cititorii să
răspândească revista printre
prietenii și cunoscuți.

Redacția și Administrația Revistei „INMUGURIRI“
STRADA COMAN No. 2 PIATRA-N.

D.....

Comuna .....

Strada .....

Județul .....